

Sygn. akt III CSK 295/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku M. T.
przy uczestnictwie E. T.
o częściowy podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 28 lutego 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 lutego 2014 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację wnioskodawcy od postanowienia wstępnego Sądu pierwszej instancji ustalającego, że w skład majątku wspólnego M. T. i E. T. nie wchodzi nieruchomość położona w Ś., opisana bliżej w postanowieniu.

Sądy ustaliły między innymi, że małżonkowie T. zawarli w dniu 18 czerwca 1998 r. umowę majątkową małżeńską, którą wyłączyli wspólność ustawową i ustalili, że w czasie trwania ich związku małżeńskiego będzie między nimi obowiązywał ustrój rozdzielności majątkowej. W tym samym dniu zawarli umowę o podziale majątku wspólnego, w wyniku której uczestniczka otrzymała na wyłączną własność między innymi przedmiotową nieruchomość, zaś wnioskodawca między innymi cały majątek [...] „B.” w K.. Postanowieniem z dnia 8 marca 1999 r. Sąd, na wniosek wnioskodawcy prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą [...] „B.” w K., ogłosił jej upadłość. Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2000 r. Sąd Apelacyjny w [...] uznał za bezskuteczną wobec masy upadłości [...] „B.” w K. umowę o podziale majątku wspólnego zawartą w dniu 18 czerwca 1998 r. między małżonkami T., a wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2005r. Sąd Okręgowy w K. ustalił, że udział E. T. w 1/2 części własności spornej nieruchomości jest wyłączony z masy upadłości [...] „B.”. Postanowieniem z dnia 13 czerwca 2006 r. Sąd stwierdził ukończenie postępowania upadłościowego powyższej firmy na podstawie art. 217 Pr. upadł. z 1934 r. Wyrokiem z dnia 16 lutego 2009 r. Sąd rozwiązał przez rozwód małżeństwo wnioskodawcy i uczestniczki.

Sądy obu instancji stwierdziły między innymi, że skutkiem wyroku z dnia 19 grudnia 2000 r. była bezskuteczność względna umowy małżonków T. z dnia 18 czerwca 1998 r. tylko w stosunku do masy upadłości (wierzycieli) firmy „B.” prowadzonej przez wnioskodawcę, lecz nie w stosunku do wnioskodawcy jako osoby fizycznej - współmałżonka zawierającego tę umowę. Umowa obowiązywała zatem i nadal obowiązuje w stosunkach między małżonkami T.. Relacje majątkowe powstałe między małżonkami T. w wyniku zawarcia tej umowy nie były przedmiotem postępowania upadłościowego, nieruchomość nie została zbyta w tym

postępowaniu, a zatem po jego zakończeniu umowa ta jest nadal wiążąca między byłymi małżonkami, a art. 225 Pr. upadł. z 1934 r. nie ma do niej zastosowania.

W skardze kasacyjnej opartej na zarzutach naruszenia art. 58 § 1 k.c. oraz art. 527 k.c. w zw. z art. 225 Pr. upadł. z 1934 r. wnioskodawca, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego „w zakresie ustalenia w jakim stopniu prawa i obowiązki wynikłe z działań podejmowanych przez Syndyka Masy Upadłości w toku postępowania upadłościowego przechodzą na upadłego po jego zakończeniu, a w szczególności, czy roszczenia z tytułu bezskuteczności umowy stwierdzonej w toku postępowania upadłościowego mogą być skutecznie powoływane i dochodzone przez upadłego.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt. 1 k.p.c., powinien w wyczerpującym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wymaga to przedstawienia zagadnienia przez jego odpowiednie sformułowanie jako abstrakcyjnego pytania prawnego, wskazania przepisu prawa, na tle którego powstało, wykazania związku zagadnienia z rozstrzygnięciem sprawy, przedstawienia kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych jakie zagadnienie to wywołuje oraz wykazania, że mają one tak poważny charakter, iż konieczne jest zajęcie stanowiska przez Sąd Najwyższy nie tylko w celu prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy lecz także dla rozwoju judykatury (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, nie publ.).

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do oceny, że skarżący nie wykazał, iż w sprawie występuje tak rozumiane zagadnienie prawne.

Pomijając sam sposób sformułowania zagadnienia, który nie pozwala na dostatecznie precyzyjne ustalenie istoty wątpliwości prawnych skarżącego, trzeba

stwierdzić, że nie przedstawił on pogłębionego wyводу prawnego wskazującego na kontrowersje i rozbieżne oceny prawne występujące na tle tego zagadnienia. Zawarty w uzasadnieniu wywód dotyczy w przeważającej części statusu i roli syndyka masy upadłości i nie pozostaje w związku z rozpoznawaną sprawą ani przedstawionym zagadnieniem a zacytowane poglądy przedstawicieli doktryny dotyczące skutków ogłoszenia upadłości i uznania czynności prawnych za bezskuteczne wobec masy upadłości nie są - wbrew twierdzeniom skarżącego - sprzeczne między sobą. Natomiast powołany wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2007 r. I CSK 314/07 (OSNC 2009/2/32) stwierdzający, że nie odradza się, po zakończeniu postępowania upadłościowego, pełnomocnictwo, które wygasło w wyniku ogłoszenia upadłości, nie ma żadnego związku z rozpoznawaną sprawą, w której przedmiotem oceny był wyrok stwierdzający bezskuteczność wobec masy upadłości określonej umowy.

Skarżący nie wykazał również, że przedstawione zagadnienie ma tak istotny i poważny charakter, iż wymaga zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy. Wykładnia i stosowanie prawa należy do sądów powszechnych, które w zdecydowanej większości przypadków czynią to w sposób prawidłowy, jak również trafnie rozstrzygają zagadnienia prawne występujące w sprawach. Jedynie w wyjątkowych sytuacjach, gdy problem prawny jest rzeczywiście poważny, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie uniwersalne i jest istotne także dla rozwoju judykatury, uzasadnione jest zajęcie stanowiska przez najwyższą instancję sądową. Jednak istnienie tych okoliczności musi wykazać skarżący, czego wnioskodawca nie uczynił.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

[aw]